దొంగలున్నారు! జాగ్రత్త!

బొమ్మిరెడ్డిపల్లి సూర్యారావు

మార్చి 20, 1923 సంవత్సరంలో విజయనగరంలో జన్మించారు. సోవియట్ సమాచార శాఖలో వుద్యోగం చేశారు. ఎనభైకి పైగా కథలు, పలు రేడియో ప్రసంగాలు, పుస్తక సమీక్షలు వెలువరించారు. ప్రముఖ పత్రికలలో శీర్షికలు నిర్వహించారు. కథావాహిని, సువర్ణరేఖలు, కలలు-కథలు మొదలైన కథా సంపుటాలు వెలువడ్డాయి. 1953లో జరిగిన ప్రపంచ కథానికల పోటీకి ఆంధ్ర పత్రిక ఎంపిక చేసిన నాలుగు కథల్లో యీ కథ కూడా వుంది. ఈ ఎంపికలోంచే పాలగుమ్మి పద్మరాజు గాలివాన కథ ప్రపంచ స్థాయిలో ద్వితీయ బహుమతి గెల్చుకుంది. మిగిలిన రెండు పురాణం సుబ్రహ్మణ్యశర్మ "నీవి", తెన్నేటి సూరి "భారతి". దొంగలున్నారు జాగ్రత్త! కథకు అఖిల భారత స్థాయిలో ద్వితీయ బహుమతి లభించింది. ఈ కథ అనేక భారతీయ భాషలలోకే గాక, కొన్ని విదేశీ భాషల్లోకి కూడా వెళ్లింది. ఇంతటి విలక్షణమైన కథను తెలుగు కథానిక నూరేళ్ల పుట్టిన సంవత్సర శుభారంభంలో, మన మాసపత్రిక పాఠకులకు అందిస్తున్నందుకు ఆనందిస్తున్నాం.

రైలుబండి అర్ధరాత్రి, కారడవిలోంచి కారుచీకటిలోంచి వెళుతూంది. శేషయ్యగారు ప్రయాణం చేస్తున్న ఇంటరు క్లాసు పెట్టె చాలా చిన్నది. పెట్టెలో రెండో మనిషి లేడు. మీదనున్న రెండు లైట్లలోనూ ఒకటి వెలగడం లేదు. రెండవది కూడా కాంతివంతంగా లేదు. కిటికీలన్నీ వేసి శేషయ్యగారు బెంచీమీద నడుం వాల్చేరు.

ఎదురుగుండా గోడమీద "దొంగలున్నారు జాగ్రత్త" అని చదివేరు. ఆయన గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. ఎవరేనా దొంగలున్నారేమో అని చుట్టూ ఒకసారి చూసి మళ్ళీ ధైర్యం తెచ్చుకున్నారు. రైలువాళ్లకి సరిగా తెలుగు భాష రాదు. ''దొంగలున్నారు జాగ్రత్త'' అని వ్రాసుకుంటారా, ఎవరేనా? "దొంగలుంటారు" లేదా "దొంగలుండగలరు" అని వ్రాసుకోవాలిగాని. శేషయ్య గారు తనలో తానే నవ్వుకున్నారు.

ఈసారి తను వచ్చినపని జయప్రదమైంది. కలప కొనడంలో గొప్ప వ్యవహారజ్ఞానం వుపయోగించి బేరంలో రెండువేల రూపాయలు మిగిల్చేడు. రాయిపూరు వెళ్ళి యీ సంగతి తన భార్యతో చెబితే ఎంతో సంతోషిస్తుంది. అవును మరి, దానికోసం, దానిపిల్లల కోసమే కదా యీ ఆర్జన అంతాను.

గాలి వూపుకి కిటికీ అద్దం "టఫీ"మని పడి పోయింది. పరధ్యానంగా వున్న శేషయ్యగారు ఒక్కసారి తుళ్ళిపడ్డారు. లేచికూర్చుని కిటికీలోంచి చీకట్లోకి చూసి మళ్ళీ కిటికీ మూసివేశారు. తన వొంటరితనం స్ఫురణకు రాగానే ఆయన కొక్కసారి భయం వేసింది. తన మొలలో రెండువేల రూపాయలున్నాయి. ఇప్పుడెవడేనా వచ్చి యీ డబ్బు కోసం తన్నిక్కడ చంపితే తన పెళ్ళాం పిల్లల గతేమవుతుంది? ఆయన గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి.

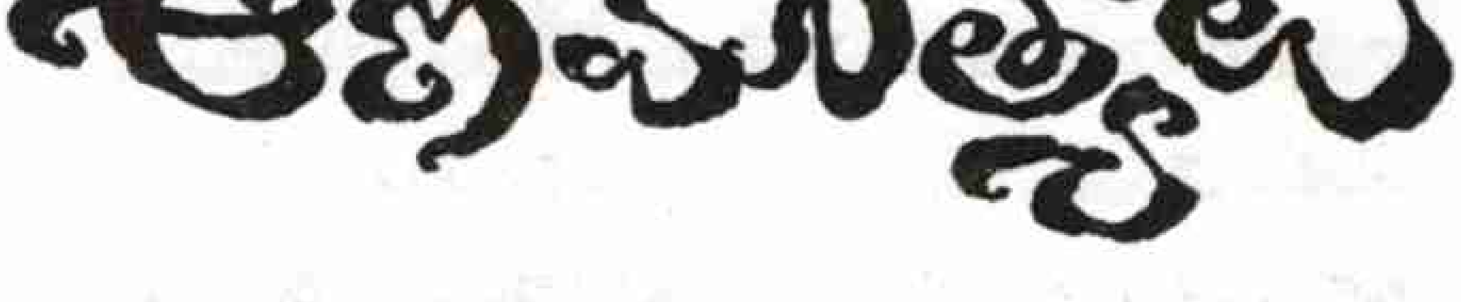

అయితే దొంగకు తనవద్ద రెండువేలున్నాయని ఎలా తెలుస్తుంది? రెండువేలేమిటి? యింకా ఎక్కువే వుండవచ్చునని వాడు అనుమానించడానికి అవకాశాలున్నాయి. తన జరీకండువా, చేతికి బంగారు వాచీ గొలుసు, వేళ్ళకు జిగజిగమెరిసే వుంగరం- ఇవి వాడి దృష్టినాకర్షిస్తాయి. ఇవి తనకెంతో ప్రియమైన వస్తువులు; కాని తనకు ప్రమాదాన్ని తెచ్చిపెడతాయి. ఈ వస్తువుల కోసం డబ్బుకోసం వాడు తన్ను కత్తితో పొడిచి చంపవచ్చును. ఆయన కండువా తీసి మడతపెట్టి తలగడ క్రింద పెట్టేరు; వాచీగొలుసూ, వుంగరాలు చేతి రుమాలులో కట్టి లాల్చీ పక్కజేబులో

వేసుకున్నారు.

అయితే దగ్గర డబ్బున్నంతవరకూ దొంగభయం పోదు. "దొంగలున్నారు జాగ్రత్త!" అని ఎదురుగుండా వ్రాసివున్న వాక్యం ఎంత తప్పించుకుందామన్నా కళ్లబడుతూనే వుంది శేషయ్యగారికి. ఆయనకు మళ్ళీ భయం వేసింది. తన కిప్పుడేమిటి దారి? వచ్చే స్టేషనులో పోలీసులకు రిపోర్టు చేస్తే! అబ్బో, వాళ్లెక్కడ! అనవసరంగా భయపడుతున్నావు పొమ్మంటారు. డబ్బుతో విలువైన వస్తువులతో ప్రయాణం చేస్తున్న ప్రతివాడికీ రక్షణ యివ్వడానికి దేశంలోవున్న పోలీసులు చాలరని తోసిపారేస్తారు. అబ్బే, పోలీసువాళ్ళ సంఖ్య పెంచితే గాని భద్రత లేదు అనుకున్నారు శేషయ్యగారు.

శేషయ్యగారికి నిద్రపట్టడంలేదు. లేచి కూర్చుని చుట్ట వెలిగించారు.

రైలుబండి ఒక చిన్న అడివి స్టేషన్‌లో ఆగింది. అబ్బ బయట ఏమి చీకటిగా వుందీ అనుకున్నారు శేషయ్యగారు. మళ్ళీ బండి బయలుదేరే సమయంలో పెట్టెతలుపు తోసుకుని లోపలికెవడో వచ్చాడు. బండి కదిలింది.

"ఒరే, దిగుదిగు, యీ పెట్టికాదు, ఇది పరువుల పెట్టి. దిగు! ఛో!" అని కేకలేశారు శేషయ్యగారు.

"అదేటి బాబయ్యా దిగమంటారు, బండి కదిలిపోతేను, చావమంటారేటి, మంచోరే!" అని జాపోసుకుంటూ వాడు నేలమీద చతికిలబడ్డాడు.

"ఎవరు నువ్వు?" అని ప్రశ్నించేరు శేషయ్యగారు.

"ఎంకణ్ణి బాబు" అని జవాబిచ్చాడు వెంకడు.

వెంకడుట! వెధవ! జార్జిరాజులా వెంకడంటే లోకమందరికీ తెలిసినట్టు! శేషయ్యగారికి కోపం, చిరాకూ వచ్చాయి, అసలు ఆ వెధవ వాలకం చూస్తూంటే టిక్కట్టులేనిరకంలా కనిపించింది. తివాసీగుండూ, మొహంమీద కానీ అంత మచ్చ, నల్లగా జీడి పిక్కలా వున్నాడు. వస్తాదులా మెడలో చిన్న ఆంజనేయుడి బిళ్ల, జబ్బకి తావేజూ కట్టేడు. చిరిగిన బనీనూ, నిక్కరూ, కాళ్ళకి చిరిగిన కెట్సుజోళ్ళూ వాడూ వొట్టి బికారి వెధవలా కనిపిస్తున్నాడు. నేలకూర్చుని బీడీ వెలిగించాడు. ఏం నిర్లక్ష్యం! దొంగవెధవ! అనుకున్నారు శేషయ్యగారు. వీడు నిజంగా దొంగేమోనని ఆయనకు అనుమానం కలిగింది. మరొక స్టేషను వచ్చేవరకూ వాడితో మెల్లిగా మంచిమాటల్తో కాలం గడపాలి. లేకపోతే యిలాంటి వెధవలు ఎంత పాపానికైనా వొడిగడతారు అనుకున్నారు శేషయ్యగారు.

వాడు నేలమీద కూర్చుని బీడీలు కాలుస్తూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. తరవాత మెల్లిగా జేబులోంచి డబ్బులుతీసి, లెక్క పెట్టి, మళ్ళీ జేబులో వేసుకున్నాడు. బీడీ చివరి వరకూ కాల్చి, కిటికిలోంచి బయటికి పారేసి, 'తుబుక్కున' వుమ్మేడు.

"ఇప్పుడు టైమెంతవుతాదిబాబు" అన్నాడు శేషయ్యగారి వేపు తిరిగి.

ఏవో మహారాచకార్యాలు చక్కబెట్టేవాడిలాగ యీ వెధవ కిప్పుడు టైమెందుకో? నిద్దరొస్తే పడుకోరాదూ, అనుకుని "పది గంటలైందిరా" అన్నాడు శేషయ్యగారు, పన్నెండు గంటలైందని చెప్పడాని కిష్టంలేక.

వాడేమీ మాట్లాడలేదు. తన పాతకెట్సుజోడు విప్పి బండెక్కుతూన్నప్పుడు కొత్తగా చిరిగిన చిరుగును పరీక్షించి, మళ్ళీ తొడుక్కుని, బల్లకు చేరబడి కాళ్ళు చాచుకుని, "సెలియా కనరావా!" అని యీలపాట ఎత్తుకున్నాడు. ఛీ! వొట్టి పోకిరీ వెధవ!

"ఏ వూరురా నీది?" అన్నారు శేషయ్యగారు.

మాతృదేవత!

గుబంధాన్నిచ్చింది
సృష్టిని చూపించింది
ప్రేమను పంచిచ్చింది
లాలను పోసింది / లాలినీ పాడింది
జోలనూ పాడింది
ఓలలాడించి తన ఒడిలో
స్వర్గాన్నీ చూపింది
త్యాగగుణాన్ని పంచింది
భక్తిభావాన్నిచ్చింది
ఓనమాలూ నేర్పింది
ఓయంటే... / ఓయని పలికింది
అక్షరాభ్యాసం నుండీ
బడికి వెళ్ళేదాకా
అన్నీ తానై సదా నిలిచింది
బ్రతుకుకు అర్థాన్ని నేర్పింది
జీవిత పరమార్థాన్నీ తెలిపింది
కడకు ఈ సృష్టిలో ప్రతి శిశువుకీ
ఆదిగురువై నిలిచిందీ మాతృదేవత
అందుకే సృష్టిలో సదా మాయనిదీ అమ్మ
మమత!

–దోసపాటి సత్యనారాయణమూర్తి

"ఇజానగరం బాబు"

"ఎంతవరకు వెళుతున్నావ్?"

"రాయిపూరు"

"ఎందుకూ?"

"అక్కడ పనులు దొరుకుతాయని చెప్పినారు బాబు"

"ఎవరు చెప్పేరు?"

"ఎవరేటి, సాలమందంటారు బాబూ" అయినా ఎల్లినాక ఏదేనా దొరకదేటి?"

కవితోదయం!

దనుండి
మదిని పలుకరించి
మేధకు పదును పెట్టి
మరువలేని
మరపురాని
మధుర మనోహర రూపమే
కవిత్వం!
అది నిర్వేదజనితమైనా
మధుర మనోజ్ఞమైనా
మనసులో ముద్రవేసే
అనిర్వచనీయమైన
స్పందన!
అది–
కాళిదాసు
కవితాలాపనలు...
ఉమర్‌ఖయ్యాం
రుబాయత్‌లు...
అల్లసాని పెద్దన
ప్రణయ భావాలు...
ఈ తరంలో–
శ్రీశ్రీ విప్లవ భావాలు
శేషేంద్ర భావుకతలు
అన్నీ–
వాడిపోని
కవితా పరిమళ వీచికలై
కవి హృదయాన్ని
నిరంతరం
ఆస్వాదిస్తూ ఉంటాయి!

–గుర్రాల రమణయ్య

"టిక్కెట్టు కొన్నావా?"

"లేదుబాబు, రోజూ రైల్లో తిరిగేవాడికి టిక్కెట్టేటి?"

"రోజూ ఎందుకు తిరుగుతావు? అసలు నువ్వేంపని చేస్తూ వుంటావు?"

"పనేటిబాబు, బిచ్చమెత్తుకుంటాను, అంతే"

"ఏం రాయిలా వున్నావుగదా, ముష్టెత్తుకోడమేం? కూలిపని చేసుకోరాదూ" అన్నారు శేషయ్యగారు. ఆయనికి ముష్టివాళ్ళంటే అసహ్యం. కాని అంత మాత్రంచేత ఆయనకి ధర్మచింత లేదనటానికి వీలు లేదు. ఆయనప్పుడప్పుడు ఖై రాతీ సంతర్పణ చేయిస్తూ వుంటారు. ప్రేమ సమాజపోషక వర్గంలో సభ్యులు కూడాను. కాని దుక్కలా వున్నవాళ్లు కూలి చేసుకోవాలని ఆయన వాదన.

"దొరికితే ఎందుకు సేసుకోంబాబూ? దొరికినప్పుడు కూలి సేసుకుంటాం. లేనప్పుడు బిచ్చమెత్తుకుంటాం" అన్నాడు వెంకడు.

"అసలు నువ్వు దుక్కలాగున్నావ్. నీకు ముష్టెవరు వేస్తారు?"

"అదే బాబు గొప్ప సిక్కొచ్చిపడింది. గుడ్డీ కుంటీ కయితే నాలుగు డబ్బులు దొరుకుతాయి. కాని బాబూ నేను మాత్రమేం తక్కువవాణ్ణేటి? అబ్బో! నే నసలే టక్కరిముండాకొడుకుని. నాలిక అంగుట్లోకి బిగబట్టేసి, మూగోడిలాగ ఏ సమేసేస్తాను" అని వెంకడు తన ప్రయోజకత్వానికి తనలో తనే మెచ్చుకున్నట్లు చిరునవ్వు నవ్వేడు.

"ఈ రోజుల్లో పండుకునే వాడికంటే దండుకునే వాడి పనే బాగుందిరా. రోజల్లా కూలిపని చేస్తే రూపాయి డబ్బులు దొరకడం కష్టమవుతుంది. ఇలా అయితే కష్టపడకుండా రోజుకి రెండూ మూడూ దొరుకుతాయి. ఏం?"

"అబ్బో, అంతపాటైతే యింకేం! రాజుగారి కోట నాటి దొకటి కట్టించేద్దును. ముష్టెత్తుకుంటే మాత్రం ఏటి దొరుకుతాది బాబయ్యా? ఒకడా, ఇద్దరా? సూడండి బాబూ గుడ్డీ కుంటీ అంతా కలుపుకుని యీ బండికి పాతికమందుండారు ఎదవలు. ఇంత మందిలో ఏటి దొరుకుతాది బాబూ? ఏదో పావలా, అర్ధా– అలాగే– ఒక్కొక్కపూట అదీ దొరకదు" అన్నాడు వెంకడు అగ్గిపెట్టి కోసం నిక్కరు జేబు వెదుకుతూ.

"అయితే ఏమీ దొరకనప్పు డేమిటి చేస్తావు?"

"ఏదో వొకటి సేస్తాంగాని పస్తుంటామా?"

"ఏటి బాబు సాలసిత్రం గడుగుతారు. ఏటి

బెమ్మాండమేటి? ఒక జేబుకొట్టెస్తే సాలదా? నాలుగు రోజులు జలసాగా ఎల్లిపోతాది. సరిగ్గా ఎయ్యాలిగాని బాబూ కాటుకు మించిన యిద్దేలేదనుకోండి" అని చిరునవ్వు నవ్వి, మళ్ళీ బీడీ వెలిగించి, బాగా దమ్ముతీసి, రైలింజనులాగ "గుఫ్, గుఫ్" మని పొగ వదిలాడు వెంకడు.

ఈసారి శేషయ్యగారి అనుమానం నిజమైంది. ఆయన గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి. ఈ వెధవ తన్ను చంపి తన డబ్బు పట్టుకుపోతే యిక్కడ దిక్కేమిటి? ఇదేం కర్మమో గాని పెట్టిలో రెండో మనిషి లేకపోవడమేమిటి? పోనీ ఎవడో రెండో మనిషి వచ్చాడనుకుంటే రాగా రాగా దొంగ వెధవ రావడ మేమిటి? ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? అంతగా ప్రాణాల మీదికి వస్తే తన మొలనున్న రెండువేల రూపాయలూ వాడికి సమర్పించి ఒక నమస్కారం చేసి వూరుకోవాలి! అంతకన్న చెయ్యగలిగిం దేముంది? ఛీ! అసలు బయలుదేరినప్పుడు ఎవరి మొహం చూశాడో గాని.. అవును– తను బయలుదేరుతుండగా పిల్లి కాళ్ళలో పడింది. శేషయ్యగారికి పిల్లి మీద కోపమొచ్చింది.

అయితే శేషయ్యగారు గొప్ప తెలివైనవారు. ఆయన తన మనసులో వుండే భయాన్ని కించిత్తు కూడా బయటపెట్టలేదు. మీదు మిక్కిలి వెంకణ్ణి మంచి మాటల్తో లొంగదీసుకుని స్టేషను రాగానే పోలీసు వాళ్ళకి అప్పజెప్పవచ్చుననుకున్నారు.

"అవును, నిజమేనురా వెంకయ్యా, ఏదో పని చెయ్యకపోతే రోజులెలా గడుస్తాయి చెప్పు? అందుకే పెద్దలు కూటికోసం కోటివిద్యలన్నారు. అయితే, ఒరే, ఎప్పుడేనా పట్టుపడ్డావా?"

వెంకడికి ఆశ్చర్యమేసింది. ఇంతవరకూ తనమీద తన తల్లీ, తను వొదిలీసిన పెళ్ళామూ తప్ప యింకెవ్వరూ సానుభూతి చూపలేదు. ఒకరిద్దరు సహచరులు తప్ప ఎవరూ తన వృత్తిని మెచ్చుకోలేదు. అందులోకీ చదువుకున్న వాళ్ళూ, శుభ్రంగా బట్టలేసు కున్న వాళ్ళూ, కామందులూ తన వృత్తివల్ల తన్నెప్పుడూ అసహ్యించుకుంటారని వాడి నమ్మకం. అటువంట ప్పుడు యీయన తనవృత్తిని సమర్థించడం వెంకడికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

ఈ దొంగ వెధవ యింతకు ముందెప్పుడూ పట్టుబడకపోతే మొట్టమొదటిసారి తన చేతుల మీదుగా పట్టుబడతాడనుకున్నారు శేషయ్యగారు. ఆయన మళ్ళీ అదే ప్రశ్న వేశారు:

"అయితే ఏంరా వెంకయ్యా, యింతకు మునుపెప్పుడేనా దొంగతనం చేసి దొరికిపోయావా?"

"ఎందుకు దొరకలేదు బాబూ, రెండు మూడు సార్లు ఖైదులోక్కూడా ఎల్లేను"

"అయితే రెండు మూడు సార్లు ఖైదులో కెళ్లినా దొంగపని మాత్రం వదిలిపెట్టలేదన్నమాట"

"లేదు బాబు, కొడవలికీ చిగ్గునేదు, కొయ్యగూరకీ చిగ్గునేదు"

"బాగానే వుంది కానీ, ఒరే వెంకయ్యా యీ వృత్తి చాల ప్రమాదకరమైందిరా. అందులో ప్రాణభయం కూడా వుంది. మాట వరసకి నా దగ్గరికి ఎవడేనా చెడుబుద్ధితో వచ్చాడనుకో, నా దగ్గర ఎప్పుడూ పిస్తోలు రెడీగా వుంటుంది. "ధన్"మని కాల్చి పారేస్తాను. అంచేత నా మాట విని యీ వృత్తి వదిలిపెట్టి ఏదేనా పనిచేసుకో. పోనీ నీకు రాయిపూరులో పనిప్పిస్తాను నాతోరా. తిండీ, బట్టా, వుండడానికి యిల్లూ కాక రోజుకొక రూపాయి డబ్బులు దొరుకుతాయి. ఏం చేస్తావా" అన్నారు శేషయ్యగారు.

"ఓ, ఎందుకు సెయ్యను బాబూ, అలాగయితే నా నొగ్గేసిన ఆడదానిని కూడా తీసుకొస్తాను బాబు"

"సరే అయితే" అన్నారు శేషయ్యగారు వెంకడి

వసంతము

వనకన్నియల విలాసమో!
ఇది మయూర నడకల ధిలాసమో!
చిగురులు తొడిగిన మార్ధవమో!
ఇది విరిసే మొగ్గల విప్లవమో!
ఆశల పల్లకి విహారమో!
ఇది వలపుల తలపుల తరంగమో!
ప్రేమిక మానస విహంగమో!
ఇది మన్మథ బాణపు మృదంగమో!
మంచున తడిసిన మధువనమో!
ఇది పువ్వుల నవ్వుల పరిమళమో!
ప్రకృతి పురుషుల పరిణయమో!
కవి మదిలో కవితల పల్లవమో!
పచ్చని తరువుల వికాసము
కోకిల పాటల ప్రభాతము
మురిసిన ప్రకృతి ప్రమోదము
వచ్చెను సుమా వసంతము!!

–కొమ్మోజు శ్రీధర్

మొహంలోకి చూస్తూ.

వెంకడి మొహంలో సంతోషం కనిపించింది. వాడు తను వొదిలీసిన పెళ్ళాంగురించి ఆలోచిస్తున్నాడు. నిజంగా నరిసి చాలా అమాయకురాలు. తను తిట్టినా, కొట్టినా ఎదురు తిరక్కుండా కుక్కలా పడివుంటుంది. నిజంగా తను ఎన్నిసార్లు దాన్ని చితకదన్నలేదు. అయినా తనంటే పడిచస్తుంది. నరిసికి తనెంతో

సమాజంలో ఎలా బతకాలి!

విితంలో..!
అరవయ్యో ఆరు పడిలో...!
పడిన నేను- లోకాన్ని
కొంచెం-అవలోకించాను!
సమాజంలో.. మనుషుల్ని
కొంతవరకు అర్థం చేసుకున్నాను!
అయినా.. పూర్తిగా అవగాహన
కాలేదు.. ఇప్పటికీ..!
అందుకు ఈ జన్మ చాలదనిపిస్తుంది!
పుణ్యానికి పోతే పాపం ఎదురవుతుంటే-
మనస్సు చివుక్కుమంటుంది!
సమాజంలో ఎలా బతకాలి?
ఎలా మిగలాలి.. అనే ఆలోచన!
ఇప్పటికీ.. పోలేదు
ఇదే నాకు సమాజం..
నేర్పిన గుణపాఠం

అమృతం నా తెలుగు!

క్షరం నా తెలుగు
అమృతం నా తెలుగు
అమూల్యం నా తెలుగు
అపారం నా తెలుగు
ఆడంబరం నా తెలుగు
అంభారం నా తెలుగు
లిఖితం నా తెలుగు
అచ్చం నా తెలుగు
ఆప్యాయంగా నా తెలుగు
ఆణిముత్యం నా తెలుగు
తెలుగు భాష అంటే నాకు
మహా ఇష్టం!

-అనంత ప్రభాకర్‌దత్తు

అన్యాయం చేశాడు. దాన్ని మళ్ళీ తీసుకొచ్చి ఒక యిల్లూ సంసారం నడపాలనే కోరికలు వాడిలో వుద్భవించేయి.

ప్రస్తుతానికి వెంకడివల్ల కించిత్తు ప్రమాదం కూడా లేదని శేషయ్యగారికి ధైర్యం కలిగింది. ఆయన మహా మహా ఉద్దండులనే బుట్టలో వేసుకున్నాడు. ఈ వెధవ పీనుగ ఏ మాత్రం! లేకపోతే యింత వ్యాపారం వొంటిచేతిమీద ఎలా నడిపిస్తున్నాడు? ఏభైవేల రూపాయల ఆస్తి ఎలా చేశాడు? ఆయనకు యింకొక ఆలోచన తట్టింది. ఈ వెధవను దారిలో దింపేయడం కన్న వీడిని రాయపూరు వరకూ రానిచ్చి వీడిచేత సామానులు మోయించి తరవాత సావకాశంగా పోలీసు వాళ్ళకు అప్పజెప్పవచ్చును. రాయపూరు స్టేషనులో కూలీలు విపరీతంగా డబ్బు అడుగుతారు. అంతేకాదు, వీడు సామాను పట్టుకుంటే యింటికి నడిచి వెళ్ళిపోవచ్చును. లేకపోతే అనవసరంగా రెండో మూడో దండుగ అనుకున్నారు శేషయ్యగారు.

"ఒరే వెంకయ్యా, రాయిపూరు స్టేషనులో యీ సామాను పట్టుకుని నా వెనకాతల వెళ్ళిపోరా, నా బంట్రోతని చెప్పేస్తానులే. టిక్కెట్టు ఎవడూ అడగడు"

"అలాగేను బాబయ్యా, సామానుకూడా అట్టే లేదు. రెండు పెట్టెలు, పరుపు, యీ సజ్జ అంతేకద బాబు"

"రెండు పెట్టె లేవిరా, ఒకటేకదరా"

"రెండుబాబు, మీద నొకటుంది. ఇదిగో యీ బల్లకింద తోలుపెట్టి వొకటుంది" అన్నాడు వెంకడు.

శేషయ్యగారు ముందుకు వొంగి, తను కూర్చున్న బల్లకింద వున్న తోలుపెట్టిన చూశారు. తోలుపెట్టి సరికొత్తది! నిగనిగ మెరుస్తూంది! రెండు తాళాలు వేసివున్నాయి. ఆయనకి ఆశ్చర్యమేసింది. ఈ పెట్టె తనదికాదు. ఎవరో యీ బల్లకింద మరిచి పోయారు. తనప్పుడే నాలుగైదు గంటలుగా ప్రయాణం చేస్తున్నాడు. ఎవరూ యీ పెట్టికోసం రాలేదు. ఆయన బుర్ర ఆలోచనలతో నిండిపోయింది. మెల్లిగా ఆ పెట్టెని ఎత్తిచూశారు. చాలా బరువుగా వుంది. లోపల ఏమి విలువైన వస్తువులు పెట్టేరో తెలీదు. వెండి సామానులు, నగలు, డబ్బు ఏమైనా వుండవచ్చును.

"ఏం బాబు అలా సూస్తున్నారు, మీది కాదేటీ"

"నాదేనురా, మరచిపోయాను. మొన్న శనివారం నాడు విశాఖపట్నంలో 48 రూపాయలకు కొన్నానీ తోలుపెట్టి."

"బాగుంది బాబూ, చదువుకున్నోరు గదా, మీ

సామాను మీరే మరచిపోతారా?" అని పకపక నవ్వేడు వెంకడు.

శేషయ్యగారికి పెట్టితీసి అందులో ఏముందో చూడాలనిపించింది. కాని ఎలాగ? తాళాలు విరగ్గొట్టాలి. వీడుంటూండగా ఎలా విరగ్గొట్టడం? దొంగ వెధవ బాగా దాపరించాడు శనిలాగ, అనుకున్నారు శేషయ్యగారు. ఆయన మళ్ళీ పెట్టివేపు చూశారు. ఆహా! కొత్తపెట్టి; పెట్టే చేస్తుంది ఓ యేబై రూపాయలు! ఇంక పెట్టిలోని వస్తువు లెంత విలువైనవో! ఎవరో ధనవంతులు మరచిపోయి వుంటారు. అంచేతే అంత నిర్లక్ష్యంగా వూరుకున్నారు. పెట్టి తీసి చూసినా బాగుండును! కాని ఎలాగ?

వెంకడు శేషయ్యగారిని తదేక దీక్షగా పరిశీలిస్తున్నాడు. ఈ పెట్టి యీ షావుకారిదే అయితే పెట్టివేపు అలా చూస్తాడేం? ఎవడు మరిచిపోయాడో! పెద్ద బట్టలేసుకుని, దాబుగా వున్న షావుకారు కాబట్టి ఇది తనదే అంటే ఎవరూ అనుమానించరని వాడి ధైర్యం! నిజమే! ఎవరనుమానిస్తారు? అయితే తను కూడా దగా పడతాడా? వెంకడు బాగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

వెంకడు తనవేపు చూస్తున్నాడని శేషయ్యగారు గ్రహించి, ఏమీ ఎరగనట్టు తలగడా కిందినుంచి దాశరథి శతకం తీసి పద్యం గట్టిగా ఎత్తుకున్నారు.

బండి ఒక చిన్న స్టేషనులో ఆగింది. ఈ వెధవ నెలాగైనా యిక్కడ దింపేస్తే బాగుండుననుకున్నారు శేషయ్యగారు. అంతట్లో టిక్కెట్టు కలక్టరు తలుపు తోసుకుని లోపలికొచ్చాడు. టిక్కెట్టు కలక్టరు నిద్రమత్తుచేతనో ఏమోగాని కొంచెం తూలుతున్నట్టు కనిపించేడు. కొంచెం కోపంగా వున్నాడు. వెంకణ్ని చూసి "ఎవడ్రా నువ్వు" అన్నాడు చిరాకుగా.

"మూగి ఎంకణ్ణి బాబూ"

"దిగు వెధవా, నీ బాబుగారి బండిలా ఇంటరులో కూర్చున్నావు, దిగు" అన్నాడు.

"సిత్తం బాబు" అని వెంకడు బండి దిగి ప్లాట్‌ఫారం మీద నిలబడ్డాడు. శేషయ్యగారు "అమ్మయ్య" అని నిట్టూర్పు విడిచేరు. టిక్కెట్టు కలక్టర్ శేషయ్య గారి టిక్కెట్టు పరిశీలించి, తరవాత సామాను చూసేడు. టిక్కెట్టు మీద తీసుకువెళ్ళగలిగిన దానికంటే ఎక్కువ బరువు వుందని అతను తూకాలూ, లెక్కలూ వేసి నాలుగు రూపాయల అరణాలు అదనంగా చార్జీ చేశాడు. శేషయ్యగారు తడుముకోకుండా డబ్బుతీసి యిచ్చారు. ఇంత విలువైన పెట్టి దొరికినప్పుడు

క్రాంతి కాంత సంక్రాంతి

భవంలో చక్రవర్తి సంక్రాంతి
వైవిధ్యంలో అపురూప సౌందర్యవతి
ఒకప్పుడు
భోగిమంటను ముందు పంపి
ఎన్ని కళల ఆభరణాలో ధరించి
హుందాగా వచ్చేది సంక్రాంతి.
మొసలి బారి నుంచి
గజరాజుని కాపాడ్డానికి
విష్ణుమూర్తి కదిలితే
అతని ఆయుధాలైన
పాంచజన్యం, నందకం, కౌమోదకి, శార్ఙ్గము
ఆ వెనుక లక్ష్మీదేవి
శ్రీపతిని అనుసరించినట్టు
సంక్రాంతి లక్ష్మి కొంగు పట్టుకుని
భోగిపళ్ళు, గొబ్బెమ్మలు, తోడపెద్దలు
ఎన్నొచ్చేవని!
గంగిరెద్దుల వాళ్ళు, బుడబుక్కల వాళ్ళు
హరిదాసులు
ఆశీర్వదించడానికి ఎందరొచ్చేవారు
ఇప్పుడేమో
సంస్కృతీ సంప్రదాయ కళల
గెలలు వేసే అరటి చెట్టుకు
పిలకలే పుట్టడంలేదు
కంప్యూటర్‌లకి కితకితలు పెట్టే వేళ్ళు
ముగ్గుల బుగ్గలు నిమరడానికి
సిగ్గుల పరదాల్లో దాక్కుంటున్నాయి.
నీటి నుండి బైటపడి
గుప్పెడు నీళ్ళల్లో గిలగిలలాడుతున్న
చేపలాగా / వెలిసిపోయిన గుడ్డలాగా
మసకబారిన చూపులాగ
ఇదిగో వచ్చింది సంక్రాంతి
ఖగోళంలో మార్పులు జరుగుతున్నట్టే
భూగోళంలోనూ మార్పులు అనివార్యమే
అడుగులు తడబడకుండా
సపరివార సమేతంగా
మళ్ళీ మళ్ళీ ఏటా రావాలి
క్రాంతి కాంతగా సంక్రాంతి.

-మాధవీ సనారా

యీమాత్రం రైలుచార్జీ యివ్వడంలో నష్టమేముంది? టిక్కెట్టు కలక్టరు దిగి వెళ్ళగానే బండి కదిలింది. మళ్ళీ తలుపు తోసుకుని వెంకడు లోపలికి వచ్చాడు.

శేషయ్యగారికి వాడిని చూడగానే చిరాకేసింది. వెధవ, ఏలినాటి శనిలాగ పట్టుకు వదలకుండా వున్నాడు.

వెంకడు నేలమీద చతికిలబడి, బీడీ వెలిగించి రెండు దమ్ములు తీసేడు. ఈసారి ఎడ్ల రామదాసు తత్వం మెల్లిగా ఎత్తుకున్నాడు.

"బాబూ, అయితే యిందులో ఏటి పెట్టినారు బాబూ, ఆడు సార్జీ సేసినాడు? కాసింత బరువైతే ముండాకొడుకు లూరుకోరు!" అని వెంకడు శేషయ్య గారి కళ్లలోకి చూశాడు. శేషయ్యగారి కళ్ళలో కొంచెం గాభరా కనిపించింది.

"అబ్బే, ఏమీలేదురా.. మాలాంటి వాళ్ళ దగ్గర ఏముంటుందొరే?.. ఏవో నాలుగు బట్టలూ, ఏదో రామా, కృష్ణా అనుకోడానికి నాలుగు పుస్తకాలూ.. ఏమిటుంటాయి చెప్పు?"

"గొప్ప ఇలవైన బట్టలే అయివుంటాయి. అంచేతే అంత బరువు!" అన్నాడు వెంకడు పెంకితనంగా.

'అబ్బే, లేదురా. మామూలుగా కట్టుకునే బట్టలే. అయితే అంత బరువెలా అయిందంటావా? మా బావమరిది వైద్యుడొక డున్నాడులే–"

'ఎక్కడ, యీ పెట్టిలోనా?' అన్నాడు చటుక్కున వెంకడు శేషయ్య గారి మాట పూర్తికానివ్వకుండా.

''పూర్తిగా చెప్పనియ్యరా మరి! మాట కడ్డొస్తావేమిటి? మా బావమరిది మా వూళ్ళో వున్నాడు, పెట్టిలో ఎందుకుంటాడు? తెలివి తక్కువ మాటలాడకు విను. వాడు చాలా మంచి వైద్యుడు. మందులు నూరుకోడానికి రాతికల్వం ఒకటి తెమ్మని వాడు బతిమాలేడు. విశాఖపట్నంలో కొన్నాను. కొంచెం పెద్దదే. అంచేతే వెధవ కల్వం అంత బరువు. కాని ఏంచేస్తాం మరి?' అన్నాడు శేషయ్యగారు. తన సమయస్ఫూర్తికి తనలో తను సంతోషించారు.

వెంకడు "హి, హి, హి!" అని నవ్వేడు. 'రాతికల్వం అంత మంచి పెట్టిలో బంగారంనాగ ఎట్టినారు బాబూ' అంటూ వెంకడు మరో బీడీ అంటించాడు.

శేషయ్యగారు ముఖం చిట్లించి, సీరియస్‌గా దాశరథి శతకం మళ్ళీ తీశారు. కాని మనసులో ఏదో భయం పీక్కుతింటూంది. తను నిష్కారణంగా యీ చిక్కులో పడ్డాడు. ఇందాక టిక్కెట్టు కలక్టరు వచ్చి నప్పుడు వెంకడి గురించి చెప్పి పోలీసుల కప్పజెప్ప వలసింది. చాల పొరబాటయింది. ఆయనకిప్పుడు వెంకణ్ణి చూస్తే భయం వేస్తూంది. ఈ దొంగవెధవ తన సంగతి కనిపెట్టినట్టుంది! ఏమిటి దారి?

వెంకడికి సర్వమూ అర్థమైంది. ఇంత అనుభవ మున్న తన కళ్లలోనే దుమ్ముకొట్టేడు ఈ షాహుకారు. అబ్బో! మంచి ఘనమైన దొంగలాగే వున్నాడే అనుకున్నాడు వెంకడు. అయితే పాపం ఈ షాహు కారికి అనుభవంలేక యింతసేపూ మాటల్లో పల్టీలు కొట్టేడు అనుకుని తనలో తను నవ్వుకున్నాడు వెంకడు.

తన్నింతసేపూ మోసం చేసినందుకు వాడికి శేషయ్యగారి మీద కోపం వచ్చింది. ఇంకో స్టేషను రాకమునుపే తనాపెట్టి పట్టుకుని బండి దిగిపోవాలి! అందులో ఎంత డబ్బుందో! నగలో, ఖరీదైన వస్తువులో ఏమిటున్నాయో, యీ షాహుకారి కెందుకు

నేను - వృక్షం

ను నాటిన విత్తనం మొక్కై
చెట్టై, వటవృక్షమై, మహావృక్షమైంది
నేను పోసిన నారు శాఖోపశాఖలై
పదుగురికి సేదదీర్చే కల్పవృక్షమైంది
నేను పోసిన నీరే ఆయుష్షందించి
ఆయువందించి ఆక్సిజన్ ఉత్పత్తి చేస్తుంది
నేను ఆశించిన ఫలాలే ఆకలితో అరుదెంచె
బాటసారులకు కడుపునిండా ఆహారాన్ని ఇస్తుంది
నేను స్పృశించిన వాయువులే కాలుష్యాన్నుంచి
అందరిని అలా రక్షిస్తుంది
నేను చాపిన ఆకులే ఇటుకలై
పేదోడి గుడిశే గుడారమైంది
నేను పేనిన ఆకునారే కంటి కునుక్కు
పందిరి పరుపై పేదోడిని పవళింప చేసింది
నేను ఎండేసిన మానే కాటికి వల్లకాడై
ఎండిన ఆడిమేనును కాల్చి బూడిద చేసింది
నేను ఎండేసిన చెట్టు కాండం తెగనరికినా
పాపం నవ్వుతునే జీవితాన్ని అర్పించింది
చివరికి నా కొడుకులు వలసపోయినా
వృద్ధాప్యంలో నేను నాటిన చెట్టే నాకు
ఆశ్రయమైంది.

–టి. ఆర్. వెంకటేశ్వరరావు

వదిలిపెట్టాలి? చేతికి చిక్కింది చూస్తూ చూస్తూ ఎందుకు జారవిడుచుకోవాలి?

వెంకడు లేచి నిలబడి, మొలలో కత్తితీసి, శేషయ్య గారి గుండెల మీద పెట్టేడు.

శేషయ్యగారు త్రుళ్లిపడ్డారు. 'అమ్మ బాబోయ్! దొంగ, దొంగ!' అని కేకవేశారు.

'ఇదిగో సెబుతున్నా ఇనుకో. కేకేసినా, లెగిసినా పొడిసేస్తాను తెలిసిందా. నాతోటి ఏసాలు మానీ. మూగెంకడి తడాఖా నీకేటి తెలుసు!'

"ఒరే నాయనా, చంపకురా, నీ పుణ్య ముంటుందిరా, నీకేమిటి కావాలో పట్టుకుపోరా బాబూ, పిల్లలవాణ్ణిరా" అని మొరపెట్టేరు శేషయ్యగారు. ఆయన భయంతో గజగజ వణుకుతున్నారు.

"నిన్ను సంపకపోతే నువ్వు నన్నొగ్గేస్తావేటి? పిస్తోలేసి కాల్చేస్తావు"

"లేదురా నాయనా, నా దగ్గర పిస్తోలు లేదురా. ఒట్టినే సరదా కన్నానురా, చంపకురా" అని ఆయన ప్రాధేయపడుతూంటే వెంకడు రెండో చేత్తో బెడ్డింగుతాడు లాగి ఆయన రెండు చేతులూ కట్టేశాడు. ఇంకాయన పిస్తోలు పేల్చడం అసాధ్యం. ఎందుకేనా మంచిది, ఎక్కడేనా పిస్తోలుందేమోనని వెదికాడు వెంకడు. కాని ఎక్కడా లేదు.

'ఇదిగో ఎవరితోనేనా సెప్పినావంటే సచ్చూరు కుంటావ్ తెలిసిందా?' అంటూ వెంకడు, బల్లకింద తోలుపెట్టి తీసి చేత్తో పట్టుకుని తలుపు దగ్గర నిలబడ్డాడు.

ఏదో స్టేషన్ సమీపిస్తోంది కాబోలు బండి వేగం తగ్గింది. ఒక చేత్తో తోలుపెట్టి పట్టుకుని మరో చేత్తో తలుపు తీసి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి దిగిపోడానికి వెంకడు సమయం కోసం చూస్తున్నాడు.

శేషయ్యగారు మెల్లిగా లేచి నిలబడి బండి గొలుసులాగి, మళ్ళీ యథాప్రకారం పడుకున్నారు. గుమ్మం దగ్గర నిలబడి చీకట్లోకి చూస్తున్న వెంకడు ఇది గమనించలేదు.

బండి వేగం బాగా తగ్గిపోయింది. వెంకడు బండి దిగి పొలాల్లోకి నడక ప్రారంభించాడు. బండి నిలబడిపోయింది. శేషయ్యగారు గోలచేస్తూ కట్లతో వున్న చేతులు చూపిస్తూ 'దొంగ, దొంగ' పట్టుకోండి" అని వెంకడు వెళుతూన్న వేపు వేలుపెట్టి చూపించారు. బండిలో వున్న యిద్దరు ప్రయాణీకులు పరుగెత్తి వెంకణ్ణి తరిమి తరిమి పట్టుకొని తీసుకొచ్చారు.

బండిలో ప్రయాణీకులు, రైలు గార్డు అంతా శేషయ్య గారి మీద సానుభూతి చూపించేరు. శేషయ్యగారు అందరి గుండెలు కరిగిపోయేలా గుండెలు బాదుకున్నారు. "అయ్యో, కొత్త తోలు పెట్టండీ, అరవై రూపాయలిచ్చి కొన్నానండీ, ఈ దొంగవెధవ నన్ను చంపబోయాడండీ, వదలకండి, వెధవని పోలీసులకప్పజెప్పండి" అని శేషయ్యగారు గోలపెట్టేరు.

ఏకలవ్యులు

టతో పల్లవించని
హృదయం లేదంటే
ఇది కల్ల కానే కాదు!
వల్లమాలిన ప్రేమ
ఉల్లమున నింపి
ఏండ్లు పూండ్లుగా
ఎన్నినాళ్ళో దాటింది!
'గాలి'నే సడిసెయ్యరాదన్న
ఘనుడవీవు!
గుండె లోతులనూ కనుగొన్న
ఏకైక వీరుడవు!
"శిష్యవాత్సల్యం" చిగురులెన్నో తొడిగె
సాహితీ పూదీవలై
విరిసె, మల్లెలూ, మందారాలుగా ఎన్నెన్నో!
'ఏకలవ్యులు' ఎదిగేరు అవనిలో
ఎన్నదగిన 'మన్ననే'గా ఎంత అబ్బురమో!
విశ్వమందు నిలిచేను- 'విశ్వంభర' సదా
శ్వాస ఉన్నంత కాలం- సాహితీలోకాన!
'సృజనాత్మకత- ఓ నిరంతర తత్వం' అని
సాహితీప్రియులకు
చవిచూపిన 'ఓ రసగుళిక'
ఈ రసాశ్వాదనతో
రంజిల్లు- నిరంతరం
'ఏకలవ్యులు' ఎందున్నా
కదలి ఆపునేమో అలలు
కాని కవికుల వాసనలు
అలుముకొనేను- అవనిలో
సుగంధ పరిమళ - మందార మాలలై
శ్రీవాణీ హృదయ పీఠా- అలంకరణమై!

-శ్రీమాన్ శ్రీకాశ్యప

ఓను!
నేను అపవిత్రుడ్నే!

వాదం ఏ దేవునిది?
పెదవులు ప్రేమతత్వం చిలుకుతున్నా
అంతరాల ఆకృతులు వికృతంగా తొంగిచూస్తూనే ఉన్నాయి
నిజంగా ప్రతి ఇద్దరి మధ్యా
అభద్రతా మేఘాలే ప్రధాన భూమిక
నటనే జీవితంగా మారిన తర్వాత
మనిషి వాస్తవంలోకి రావడం దుర్లభమే కదా?
హృదయాలు ఎప్పుడూ మూసి ఉన్న దర్వాజాలే
మూసిన దర్వాజాలు కూడా మౌనంగా భాషిస్తాయి
కానీ...!
మనిషి సంభాషిస్తున్నా
మూలాలు మూసుకునే ఉంటున్నాయి
లోపలి తలుపులు తెరుచుకోకపోతే
నీలోనికి ప్రవేశించేదెలా?
రెప్పలు మూతలు పడిన తర్వాత
సత్యం దర్శించేదెలా?
బాహ్యం భాష్యం చీకటి చిత్రమేగా?
ప్రశ్నలు, జవాబులే బ్రతుకై
తనే జవాబు దొరకని ప్రశ్నగా మారి
మృగాన్ని తనలో పాదుకున్న మనిషికి
విద్వేష విస్ఫోటనాలే భాషగా మారిన తరువాత
మస్తిష్కంలో మందుపాతర్లు తప్ప మరేమి మొలకెత్తుతాయి?
ఈ వాదం ఏ దేవునిది?
అమాయక ప్రాణాల నైవేద్యం ఏ దేవునికి?
హింసా, విధ్వంసాలే "పవిత్ర"మైతే
నేను శాంతికి నిలయమైన అపవిత్రతనే కోరుకుంటాను
భయం సోకని భవితవ్యాన్నే కనుపాపలుగా మలుచుకుంటాను

(ఢిల్లీ, బెంగళూరు, అహ్మదాబాద్ పేలుళ్ళను నిరసిస్తూ పవిత్ర యుద్ధం సాకుతో మారణహోమం సృష్టిస్తున్న తీరును గర్హిస్తూ...)

-వై. హెచ్. కె. మోహన్‌రావు

"దొంగ వెధవా, పారిపోదామనుకున్నావా" అని ప్రయాణీకులు వెంకణ్ణి నాలుగు తావులు తన్నేరు.

"ఈ పెట్టి ఆడిదా ఏటి, అడగండి బాబూ అందులో ఏటుందో'' అని వెంకడు ఏదో చెప్పబోయాడు.

"చూశారా, యీ దొంగవెధవ మాటలు! తన్నండి వెధవని" అని శేషయ్యగారు కళ్లనీళ్లు తుడుచుకున్నారు.

"తన్నండి వెధవని" అన్నారు ప్రయాణీకులు.

"కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి బండి పడేయండి. వచ్చే స్టేషనులో పోలీసుల కప్పజెబుదాము" అన్నారు గార్డు గారు.

"ఈ వెధవ ఎన్నిసార్లు వెళ్లేడో జైలుకి. వాడికి లక్ష్యమా ఏమిటి. నాలుగు తన్ని వదిలేయండి" అన్నా రొకరిద్దరు ప్రయాణీకులు.

అందరూ తలో జెల్లా కొట్టేరు. ఎవడిష్టమొచ్చినట్టు వాడు తన్నేడు. "ఫో వెధవా, అదృష్టవంతుడివి బతికిపోయావు ఫో" అని వాడిని వదిలేశారు. బండి బయలుదేరింది.

శేషయ్యగారు ఒక నిట్టూర్పు వదిలారు. శని విరగడైంది. ఇంక తోలుపెట్టి తీసి చూడవచ్చును. అయితే మరో రెండు స్టేషనులు దాటితే రాయిపూరు వచ్చేస్తుంది. హాయిగా యింటికి వెళ్లే చూసుకోవచ్చు ననుకున్నారు మళ్ళీ.

శేషయ్యగారు రాయిపూరు స్టేషన్లో దిగి సామాను గుర్రపు బండిలో వేసుకుని యింటికి వెళ్లేరు.

శేషయ్యగారు విజయగర్వంతో యింట్లో అడుగుపెట్టారు. సామాను దింపించి, బండివాడికి డబ్బులిచ్చి పంపించిన తరువాత తను తీసుకొచ్చిన పిప్పరమెంట్లు పిల్లలకిచ్చేరు. భార్య లోపలి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి భర్తవేపు చూస్తూంది. అమాయకురాలు ఆవిడ కేం తెలుసు తను సాధించిన విజయం గురించి? తనతో యిన్నాళ్ళయి కాపరం చేస్తూంది కాని ఆమెకు తన సామర్థ్యం గురించీ, తన వ్యవహార జ్ఞానం గురించీ ఏమీ తెలీదు. తన ప్రయోజకత్వాన్ని ఆమె గుర్తించలేదు. పాపం, చాలా అమాయకురాలు. ఈ పెట్టెను గురించి ఆమెతో ఏమని చెప్పాలి? ఏమని చెబితే ఆమె సంతోషిస్తుంది. నిజం చెబితే యిది తప్పుపనిగా భావించదుకద? ఇన్నాళ్ళయి కాపరం చేస్తున్నా తను భార్య మనస్తత్వాన్ని గురించి నిర్ణయించుకోలేక పోతున్నందుకు తనమట్టుకు తనకే విచారమేసింది శేషయ్యగారికి.

ఈ పెట్టి గురించి యిప్పుడామెతో చెప్పకూడదు. పెట్టి తాళాలు తీసి, అందులోని వస్తువులను ఆమెకు చూపించి ఆశ్చర్యం కలిగించాలి అనుకున్నారు శేషయ్య గారు. చాలా ఆకలిగా వుందనీ, వంట వేగం కానీమనీ భార్యకు పురమాయించి తోలుపెట్టి తీసుకుని తన గదిలోకి వెళ్ళి గది తలుపులు మూసివేశారు శేషయ్య గారు.

తాళం కప్పలు చాలమంచివి. వాటిని విరగ్గొట్టి పాడుచెయ్యడమెందుకని తనదగ్గర వున్న తాళాల గుత్తి తెచ్చి అన్ని తాళాలతోనూ ప్రయత్నించి చూసేరు. కాని అవి లొంగలేదు. ఎవరో పాపం గట్టి కప్పలే వేసుకున్నారు. వీటినింక బలవంతంగా విరగ్గొట్టడం తప్ప మరి మార్గాంతరం లేదు. డ్రాయరు లోంచి పటకారు తీసి తోలుపెట్టి తాళాలు విరగ్గొట్టేరు.

ఆయన గుండెలు జోరుగా కొట్టుకుంటున్నాయి. చేతివేళ్ళు వణుకుతున్నాయి. పెట్టి తలుపు తీశారు. మీద తెల్లటి పంచె మడత వుంది. ఏమిటి, ఎవరిదీ పెట్టి? తనకెలా వచ్చింది? తను చేసింది మంచి పనేనా? కాదు. ఇది దొంగపని. అయితే ఎందుకు చేశాడు. దీని గురించి ఎందుకింత తాపత్రయపడ్డాడు. తనకీ వెంకడికీ ఏమిటి భేదం? నిజంగా వెంకడు నిజాయితీపరుడు. తన వృత్తి దొంగతనమని స్పష్టంగా నిర్భయంగా చెప్పేడు. ఈ పెట్టి దంగిలించినట్టు వప్పుకున్నాడు. ఈ పెట్టిని దొంగిలించే హక్కు వాడికి లేకపోవచ్చును. అయితే వాడికి లేని హక్కు తనకు మాత్రమెలా వచ్చింది? చివరికి అంతా వాడిని నిందించేరు, శిక్షించేరు. పాపం వెంకడికి తను అన్యాయం చేశాడు. అయితే లోకంలో పాపాలు చెయ్యనివాడెవడు? ఏమిటో పిచ్చిగాని! ఆలోచనలతో ఆయన బుఱ్ఱ బరువెక్కిపోయింది. మనసులో అశాంతి వ్యాపించింది. వాటిని వదిలించుకుని తేలికపడదామని ఆయన గట్టిగా ఒకసారి నవ్వి పెట్టిలో చెయ్యిపెట్టి ఆత్రంగా తడిమేరు. రెండో చేత్తో పెట్టిలో మీదనే వున్న పంచ మడత తీసి పారేశారు.

శేషయ్యగారి ఒళ్లు ఝల్లుమంది. శరీరమంతా చెమట పట్టింది. చూడలేక తువ్వాలుతో మొహం కప్పుకున్నారు.

లోపల బొడ్డుకోయని పసిబిడ్డ దీర్ఘ నిద్రలో వుంది. బిడ్డ శరీరం చల్లగా ఆయన చేతికి తగిలింది.

శేషయ్య గారి కళ్ళు చీకట్లు కమ్మేయి. "పాపాత్ముణ్ణి, క్షమించు తండ్రీ" అని ఒక కేక పెట్టేరు. ■

కొత్త విత్తనం

త్తరకం విత్తనం కావాలి
నీళ్ళులేని కాలువలు
కరెంటు లేని బోర్లతో
నేతల వరాల వర్షాలతో
దండిగ పంటలు పండించటానికి

అందం కోసం అమ్మ ఆరాటం

ఫారెక్సు బేబి
బొద్దుగా ముద్దుగా
ఎప్పుడూ ఏదో అనారోగ్యం
ఎందుకని?

సంస్కారం

చిన్నపిల్లవాడు
ఎంతో సంస్కారం!
తల్లిదండ్రుల పెంపకమా?
కానే కాదు
ట్రిబుల్ ఎక్స్ సోపు మహిమ!!

నిలబెట్టారు

ప్రసిద్ధ రచయిత, తత్త్వవేత్త
నలుగురు కుమారులు
ఇద్దరు కుమార్తెలు
పేరు ప్రతిష్ఠలు నిలబెట్టింది
కూతుళ్ళు!

గుండె ధైర్యం

ఇచ్చే వాడికి
చచ్చే బరువు
పుచ్చుకునేవాడికి
బలమైన ఎరువు
చట్టాల లొసుగులు, నాయకుల అండ
కొండంత ధైర్యం

నేటి యువత

తల్లిదండ్రులకు
ధనాగారాలు
అమెరికాకు
కర్మాగారాలు

-పరుచూరి శ్రీనివాసరావు